

se af den periode, hvor den unge ikke står til rådighed.

I den samme henvendelse fortæller OPUS, at de unge psykisk syge skizofrene typisk ikke har mere end 50 kr. om dagen af leve for til at dække alle daglige fornødenheder.

De skriver til os: De unge har ikke råd til sund mad og lever derfor ofte af spaghetti, havregryn eller toastbrød.

Regeringen har svaret på henvendelsen ved at præsentere 14 forslag til, hvordan man kan hjælpe sindslidende og andre udsatte grupper ind på arbejdsmarkedet. Det er 14 i bund og grund sympatiske forslag, der vil gøre det lettere for sindslidende og andre udsatte grupper at klare sig i job eller i en uddannelse, men det er også 14 forslag, der overhovedet ikke forholder sig til problemet, nemlig at de unge, som vi taler om her, på grund af deres psykiske sygdom hverken kan arbejde eller uddanne sig, og at de bliver endnu mere syge af at blive presset til at forsøge at arbejde eller uddanne sig.

I Det Radikale Venstre synes vi, at det er småligt af regeringen, at man ikke vil finde en løsning, der giver disse syge unge mennesker en forsørgelse, der er et rigt velfærdssamfund værdigt, som betyder, at de måske 500 unge mennesker, vi her taler om, kan få råd og ro til at blive raske.

Ministeren siger i sin tale, at de unge psykisk syge kan komme på førtidspension, men det ønsker de jo ikke. De vil ikke være afskrevet som pensionister i en alder af 22 år. Det kan jeg faktisk godt forstå. Derimod kan jeg ikke forstå regeringens holdning.

Vi har sådan uofficielt fået en pinlig forklaring om, at regeringen er bange for, at et stort antal unge mellem 18 og 24 år vil påkalde sig psykisk sygdom og kræve tillæg til ugeydelsen som det, vi her foreslår, og at de unge med letthed kan få en læge til at skrive under på, at de har en psykiatrisk diagnose.

Det synes jeg personligt siger alt om regeringens menneskesyn og mistænksomhed over for så vel kontanthjælpsmodtagerne som de kommunale sagsbehandlere og lægestanden. Forklaringen må simpelt hen være den, at regeringen hellere vil betale til 500 for lidt end til 500 for mange. Sådan har jeg det ikke.

Jeg tør godt her fra talerstolen indrømme, at Det Radikale Venstre, dengang vi indførte ugeydelsen i 1999, overså, at der ville opstå et problem med de unge psykisk syge. Vi var opmærksomme på de unge med langvarige psyki-

ske eller fysiske funktionsned sættelser, f.eks. sent udviklede. De kan få et tillæg efter aktivlovens § 25, men de unge psykisk syge, der kan blive raske med den rette behandling og den nødvendige ro, var vi ikke tilstrækkelig opmærksomme på. Det er det, vi her forsøger at råde bod på.

Vi har bemærket, at Dansk Folkeparti tidligere har udtrykt sig positivt over for at finde en anstændig løsning. Vi er indstillet på at strække os endog meget langt for at imødekomme hr. Bent Bøgsteds ønsker til afgrænsning af målgruppen, for vi vil hellere hjælpe kun 500 end slet ikke hjælpe nogen overhovedet.

Med disse ord ser jeg frem til, at vi måske kan komme i en situation, hvor vi kan få vedtaget det forslag, vi her fremsætter sammen med SF, Enhedslisten og Socialdemokraterne.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne Bastrup.

Anne Bastrup (SF):

I midten af 1990'erne blev jeg kontaktet af en overlæge fra Risskov i Århus, der spurgte, om der var mulighed for, at vi eventuelt kunne finde nogle penge til at støtte en tidlig indsats for unge skizofrene. Jeg tog så kontakt til den daværende sundhedsminister, og det lykkedes os at finde pengene til denne tidlige indsats. Det var en succes, og indsatsen fra Århus blev også overført til København. Det er nok en af grundene til, at jeg sådan mildt sagt har været ganske rasende over den manglende erkendelse fra regeringens side og især fra de forskellige ordføreres side af, hvad det her i virkeligheden drejer sig om.

Kl. 21.00

Vi har nu siden 1998 foretaget et ihærdigt forsøg på at få en tidlig indsats til at fungere over for unge skizofrene. I parentes bemærket er skizofreni en sygdom, der, hvis den ikke behandles ordentligt, kan blive kronisk. Derfor er det helt afgørende og vigtigt, at denne sygdom behandles på den rigtige måde. En af de metoder, som ikke er god, er at udsætte disse mennesker for pres. Det, vi gang på gang har oplevet, når vi har fået henvendelser fra personer, der er behandlet for disse unge, er, at Arbejdsmarkedsudvalget har nikket og været forstående, men når døren er lukket, så har et flertal i Arbejdsmarkedsudvalget alligevel trukket på skuldrene og sagt, at det ikke vedrører dem.